

gemaakt. Maar met mijn studiegenooten zocht ik contact, gretig opnemend van hun werk en hun inzichten; me verwonderend hoe moeilijk mijn omgangstaal, en hoe stroef mijn vormen waren geworden! Want zoo was ik toch eigenlijk nimmer geweest.... En weldra werkte ik niet meer met de enkele meisjes alleen. Van boekenleenen werd het kennismaken, werd het samen bespreken wat er te doen viel; zelfs kwamen wij ertoe om zelfstandig, o, zoo aarzelend, te zoeken naar wat er nieuws gebeurde op ons gebied. Ik kwam in een clubje, ik raakte in 't bestuur; en eindelijk werd aan ons troepje, dat een frissche werkkraft en een brandende belangstelling had, een aparte nauwere omgang met onze hoogleeraren geboden.

En toen bij een studentenfeest de gelegenheid open stond, nam ik het, nu geheel zonder vrees, ook aan, om in mijn functie — wat is dat gewichtig onder studenten! — een feest mee te maken, en zoo ook nog eens in aanraking te komen met het echte studentenleven. Ik zag daar totnogtoe op neer als een oudere en wijzere; het gedoe van al die jongens en meisjes leek me kinderlijk en opgeblazen.

Met een lachje van superioriteit was ik de groote zaal binnengetreden. Het was als een hoffeest, zoo plechtig en statig; maar ongenaakbaar hoog schreed ik voort. Wij bogen en wisselden noodeloze woorden; wij verspreidden ons en fluisterden onbelangrijke nietigheden tegen kennissen en halve kennissen; het was een mengeling van vroolijken danskout en officieele voorstellingen. Zoo stond ook ik te praten in een groepje, en ik besprak een dans, en er was een vormelijk beweeg; en het oogenblik kwam in de roezige feestverlichte zaal tusschen de kleurige meisjes en de vroolijke en plechtige jongensgezichten....

Hij en ik, door een onverschilligen derden bijeengebracht, onze eigen namen naar elkaar toegezegd.... een woordloze buiging.

Hebben we elkander in het aangezicht gezien? Schetterde daarna de muziek zoo hevig? Werd er zoo onecht gelachen en zoo wild gedanst?

Ik heb hem niet meer gezien. Aangezeten heb ik aan een der feesttafels; en gepraat en gelachen als anderen. Ik ben geestig geweest en boeiend; ik was het middelpunt van die groep. Ik leidde de gesprekken, ik wist te lokken en uit te lokken. Ik heb hem niet willen zien.

Na afloop werd er gedanst. En al lachte ik mezelf uit om mijn dwaze kuisheid, dansen kon ik niet. Geen armen van een vreemde om mij heen, geen blijde rhythmiek op de meesleepende overbekende klanken.

Vroeg ging ik naar huis. Ik meende, dat ik alleen ging. Een aardige, nog zeer kinderlijke jongen bracht me, het werd met het afscheid pas werkelijk voor me. Haastig bedacht ik eenige woorden, die mijn zwijgen moesten vergeven. Hij wees ze glimlachend af, — fijnvoelend kind, dat het leed aanvoelde, maar het niet peilen kon.

Peilen? ik peilde het zelve niet!